

ved Siden af hende sit eget lille mørke Ansigt og kan sammenligne det med Søsterens. Det var Synd at sige, at Sammenligningen falder ud til hendes Fordel, men den andens kolde, selviske Tone hidser hende, og hun vil ikke give tabt.

„Smagen er forskjellig“, bryder hun heftigt ud.

„Ja, Smagen kan være underlig“, siger Anjuta rolig og vedbliver at rede sit Haar.“

Tanja borer Hovedet ned i Puderne og falder i Søvn med den Bøn: „Gode Gud, lad hele Verden være forelsket i Anjuta, men lad bare Fedor Michajlovitsch synes, at jeg er den smukkeste!“

Bogen slutter, ligesom Tanja staar paa Overgangen mellem Barn og voxen, i lykkelige ydre Forhold og selv fuld af Ungdomsmod og Forventning om, at noget „nyt, stort og uventet“ vil hænde. Desværre plejer Livet snart at lægge Dæmper paa slig ungdommelig Livsglæde. Dog vil de, der har fulgt Barnets Udvikling med Interesse, mene, at hun har Ret til at vente sig noget ualmindeligt. Det er tydeligt, at hun er udrustet med en overordentlig fin Modtagelighed for alle Livets Indtryk og tillige med en Dybde i Sindet, der gjør, at ethvert modtaget Indtryk faar Ro til at fæstne sig og blive indarbejdet i Bevidstheden. Hun er med faa Ord baade livlig og dyb, har i lige Maade Fantasi og Følelse. En enkelt Antydning peger i Retning af videnskabeligt Anlæg i en bestemt Henseende; de, som tror meget paa Indflydelsen af tidlige ydre Indtryk, vil maaske endog her finde Nøglen til den Retning, som den unge Kvindes senere Aandsudvikling har taget. Paa Væggen inde i Barnekamret hos Njanja findes opklæbet nogle Forelæsninger over Matematik; og mange Stunder bliver af den lille Pige tilbragte med at spekulere over Betydningen af de underlige Formler. Da hun som femtenaarig Pige tager Timer i Differentialregning, opdukker pludselig Billederne fra Barnekammervæggen for hende, og hun forbavser sin Lærer ved mange Gange forud at kuune gætte, hvad han vil lære hende.

Iøvrigt skulde man snarest tro, at det indestængte Følelsesliv hos Tanja vilde drive den unge Pige til poetiske Forsøg. Det vil være interessant, om en Fortsættelse maaske vil skildre hendes Aandsevners særlige Udviklingsgang lige saa troværdigt, som vi her har faaet, en „sand“ Kvindes Barndomshistorie.